

ETT RESONEMANGSPARTI

Av MARGARET WIDDEMER.

(Forts. från föreg. nummer.)

Den lysande flickan började förstå, att de älskade fråga henne om hon ville bli sköterska, kanske ständigt besöksdär och vårdarinna för denne tungstina, till kropp och själ lidande sjukling.

Men huru skulle jag kunna vara på något sätt bättre för honom, än en riktig, tränad sjuksköterska? Undrade hon inom sig. Om de sade att han hade en värde.

Hon såg frågande på de båda makarna.

— Men vad skulle jag kunna göra därvidlag? frågade hon med en viss intagande röst, som hon i bland greps av. Skulle inte jag också vara en lejd vårdarinna, om—om jag frage något att göra med det?

— Nej, sade mrs. de Guenther allvarligt. Det skulle ni inte. Ni finge lov att vara hans hustru.

IV.

I sin mörka bästa klädning satt biblioteksfröken där i en helt vanlig lästol i den trygga gamla salongen och såg mistroiskt på det lagna gamla ansatset, som hade gjort henne detta vanvettiga förslag. Hon drog djupt efter andan. Men ett djupt andetag tycktes inte iverka på någonting av det som hade blivit sagt. Mr. de Guenther tog åter vid och började förklara, litet ursäktande, tyckte hon:

— Ni förstår nu, varför jag bad er göra efterforskningar angående vårt anseende, sade han. Ett sådant förslag som detta, i synnerhet till en ung dam, som verkar ha några föräldrar eller förmyndare, kräver en säker borgen för redlighet och ärlighet i motivet.

Vill ni vara god och berätta mig mera om det, bad hon lugnt. Hon hade ännu ingen känsla av att det ännu var något som hade särskilt med henne att göra. Det föreföll mera som en intressant historia som utvecklad för henne mening efter mening. Det avlängde, dämpat upplysta gamla rummet med sin ålskade gråhåriga vård och vårdarinna tycktes henne blott som en vacker detalj i den.

Hennes värddinna tog åter till ordet. — Angela har varit alldeles förtvål, sade hon. Och den tanken har fallit henne in. Att om hon kunde få tag i någon samvetsgrann kvinna, en bildad dam, och samtidigt någon som kunde sätta värde på, vad hon kan bjuda, och som ville tala värde om stackars Allan, skulle hon kunna då lugn. — Men hur har ni kunnat komma på den idén att fråga mig? frågade flickan ivrigt. Och varför vill hon, att jag skall gifta mig med honom? Och hur kunna ni eller hon vara säkra på, att jag inte lika mycket skulle vara en lejd vårdarinna som någon sjuksköterska här nu kunde få.

Mrs. de Guenther besvarade de båda sista frågorna samtidigt. — Mrs. Harringtons tanke är, och jag tror, den är riktig, att en samvetsgrann kvinna skulle kunna det äkten-skapliga bandet, fastän blott nominellt, så starkt, att det skulle förbinda henne till vissa plikter gent emot sin man. Och vad det beträffar, att vi ha valt er, kära barn, så ha min man och jag intresserat oss för er i flera år, som ni vet. Vi ha talat om er som en flicka, vilken vi gärna skulle vilja stå i släktskapsförhållande till.

— Å, är det inte märkvärdigt, utbrast Phyllis leende. På samma sätt har jag tröttnat om er! Mrs. de Guenther blev litet röd, med en lätt gammaldags blyghet. — Tack, kära barn, sade hon. Jag tänkte just tillägga, att vi ha inte kunnat se er i ert arbete utan att tänka, att ni har det goda hjärtat och den ansvarskänsla som behövs för stackars Angelas plan.

— Vi äro förvisade om, att man med förtroende kan se er intaga den anvisade platsen. Min man har hört sig för hos sin vän, Mr. Johnston, chefen för biblioteket, om sådana saker som vi behövde veta för att fullständigt veta personliga kändedom om er. Ni har allt, som kan begäras, till och med något glatt i ert yttre väsen som stackars Angela naturligtvis till en viss grad saknar.

— Men — hur skulle det bli för mig? undrade Phyllis Brightwilt litet hjälplöst, till svar på detta.

De tycktes vara så säkra på, att hon motsvarade deras förordningar, — fanns det något i denna fantastiska plan, som skulle kunna göra hennes liv bättre på något vis? Bättre än det var i hennes egenkap av trötthet, dåligt välbefinnande, eländigt inneslutenhet av ett rum fylld med bekliga små barn av olika nationaliteter.

— Så vida vi inte ha för avsikt att följa vårt råd och ni har för avsikt att gifta er, svarade mrs. de Guenther. — (Phyllis skakade på huvudet) — skulle ni åtminstone få ett mycket lättare liv, än det ni nu har. Mrs. Harrington skulle föreställa tillfriskna er en ärlig inkomst, beroende naturligtvis på ert utroga omvårdnad om Allan. Vi skulle vara de enda, som hade ett bestämt om den saken. Ni skulle få ett par månader, eller ännu längre, absolut ledighet om året. Ha mycket tid till ert förtroende, och full frihet att njuta av den. Ni skulle bara behöva utföra några utgifter till ett verkligt gifte-

hon hänförelse den till den prägel som sattes dem av den skola, i vilken de båda hade vistats tillsammans. Jag tillbakalika i tiden. Där fanns även en graciös vit hund, som i motstånd till den anlagda föreställningen om sjuklingarna trogna händar icke alla tycktes ha någon kärlek till sin husbondes skumma sjukrum, utan följde den enda soliga fläcken i mrs. Harringtons rum med trånslig ihärdighet. Det var en sådan liten fläck för en sådan stor varghund—det var den detalj, som gjorde det starkaste intrycket på den förskrämda Phyllis under hennes besök.

Mrs. de Guenther hade eskorterat henne till det Harringtonska huset i och för besökande ett par dagar efter det hon hade accepterat någons förslag att hon skulle gifta sig med Allan Harrington. (Om det räknades för att komma från hennes blivande svärmor eller hennes blivande förmyndare var något, som hon inte var säker på. Det enda säkra var, att det icke kom från brudgummen.) Hon hade alls icke haft någon lust att gå. Men verkligheten hade inte varit så lätt; endast en ängslig upprörd liten kvinna, som klamrade sig fast vid hennes händer och talade till henne och gjorde onödiga frågor med en närviss entrogenhet, som skulle ha varit oerhålligt i vanliga fall men endast var sorgligt att bevittna för en främling.

Då man är på ett bibliotek ser man ständigt folk, främmande människor, och lär sig till slut att klassificera dem med samma precision som böcker. Den omständigheten att mrs. Harrington ej skulle bli länge kvar i den världen hindrade icke Phyllis från att placera henne i sin själsliga katalog såsom en fullkomlig typ för den "älskande gnatskan".

Då de besökande kommo, låg hon i sin stol, insvept i något grått och mjukt, och det såg ut, som om det skulle vara en ansträngning för henne att blott lyfta sin hand. Hon var tydligen beklagligt svag. Men det oaktat hade hon en skämsvärd livskraft, som hon kunde påkalla vid behov. Hon nästan sprang upp för att välkomna sina gäster; med framsträckt händer, en åt den var, satt hon där, medan en flod av irriga ord gick över hennes läppar.

— Och ni är miss Braithwaite, som skall taga hand om min gosse? slutade hon. Å, det är så vänligt av er, jag är så glad—nu kan jag gå bort i frid. Är ni säkra—säkra på, att ni ögonblickligen märker, då hans värddare öronsmåliga mot honom? Hon brukar säga att Allan är ringa på mig om något någonsin är det allra minsta i ögat. Jag tigger och ber honom alltid att komma ihåg det. Var kväll jag är in och berder tillsammans med honom — tror ni, att ni skall kunna göra det? Men jag gråter alltid så, innan jag slutar — gråter och gråter—över min stackars hjälplösa gosse — han som för var så stark och glad! Och är ni säkra på, att ni är samvetsgranna? ...

Här avbröt Phyllis vänligt men bestämt mrs. Harringtons flötande ordström.

— Ja, naturligtvis, sade hon glatt. Men ni vet ju, att om jag inte är det, kan mrs. de Guenther draga in sitt ansigt. Det skulle inte vara i mitt eget intresse att inte riktigt uppfylla mina förpliktelser.

— Nej, det är sant, sade mrs. Harrington. Det var en god tanke av mig. Min man brukade alltid säga, att jag var en ovanlig kvinna i fråga om afärer.

Alltså utgicko de från den principen, att hon inte hade någon annan heder än den, att hon kunde arbeta för det hon kunde vinna därpå. Fastän det var Phyllis själv som hade gjort anmärkningarna, brunn hennes kinder och hon stod i begrepp att ge ett skarp svar. Men i det ögonblick då hon skulle säga fullt riktigt att den stackars oroliga, älskande moderns tankar måste vara absolut och uteslutande upptagna av sonen.

Om det vore min son, tänkte Phyllis, skulle jag kanske inte heller bekymra mig om någon obekant, lejd flickas känslor. Jag skulle bara tänka på honom. — Jag lovar att göra vad jag kan för mrs. Harringtons välfärd, som om han vore min egen bror! sade hon högt. Och impulsivt. Ni kan verkligen lita på mig!

— Det är jag säker på, framstötte mrs. Harrington. Ni ser ut som—en bra flicka, och — gammal nog att kunna ansvar — tjuvtaga! — tretio år! — Inte så långt ifrån, svarade Phyllis lugnt.

— Och ni är säkra på, att ni förstår, när tjänarna äro försämliga? Jag säger jämt, jämt åt dem, men jag kan aldrig vara säker. Nu kanske det är bäst, att ni går in till stackars Allan. I dag är det en av hans goda dagar. Kan du tänka dig Isabel, han talade till mig två gånger i morse, utan att jag hade sagt något till honom.

— Å—måste jag det, frågade Phyllis förskräckt. Kan jag inte få vänta. — Till det skall se!

Mrs. Harrington faktiskt skratade åt hennes blyghet, och hennes ansikte blev som en sol. Phyllis kunde se dunkelt, fastän hon försökte att göra det, att mitt i allsammans hade hennes tillkommande svärmor ett visst nöje av den dramatiska sidan av denna situation, som hon hade ansett.

— Ah, visst måste ni träffa honom, kära barn! Han väntar er, svarade mrs. Harrington. — Och de beovro sig alla tre genom att stora rummet mot en dörr på andra sidan.

ra sidan — Phyllis skjutande rustlösa. Till sin förvåning märkte hon, att hon darrade i hela kroppen av rädsla. Precis vad hon väntade att finna innanför denna dörr visste hon icke, men det måste vara något fantastiskt, ty det kändes till i henne av en obeskrivlig lättad då hon till sist fick se Allan Harrington, liggande där blek, i det av neddragna rullgardiner halvskumma rummet.

En korstare på ett gravmonument, ja, så såg han ut. I rummets halvskenymning voro hans orörliga regelbundet formade ansikte och de långa smala fina händerna, nästan så vita som filtarna på hans schalong. Hans bruna vägar, från pannan uppstrukt på hår och de mörka ögonhåren och brynen voro det enda mörka hos honom. För Phyllis sköthetslänkande ögon var han en fullkomlig marmorbild, som hon kunde ha stått och betraktat i timtal.

— Här är miss Braithwaite, min stackars älskling, sade han mor. Den unga damen, som vi ha talat om så länge.

Korstaren lyfte litet på ögonlocken och lät dem sedan falla igen.

— Är hon, sade han lojt.

— Vill du inte tala med henne, min älskade? undrade hans mor, andfådd och flämtande, men livligt full av den oemständliga kärlekfulla energi och ihärdighet, som hon trogen skulle behålla till sista stund.

— Nej, sade korstaren fortfarande med sin uttryckslösa, likgiltiga stämma. Jag vill helst slippa tala. Jag är trött.

Hans mor tycktes alls inte bli misslyad.

— Ja, naturligtvis, älskling, sade hon, och kysste honom.

Men det oaktat satt hon fortfarande kvar hos honom och gjorde den ena anmärkningen efter den andra, fulla av böner och medlidande, utan att få något svar. Phyllis undrade hur det skulle kunna gå till, om de båda ögonen och att vara föremål för sådant är efter. Resultatet av denna hennes undran var ett beslut av henne att förläta hennes föga intresserade fastman det som hon först hade känt sig hägad att slå till honom för.

Efter en stund tröt andan mrs. Harrington, och de tre damerna återvände till det rum, i vilket de hade varit sitt förut.

Phyllis satt kvar ännu en liten stund och såg på de andra två till henne. Sedan reste hon sig impulsivt.

— Kan jag kan få gå tillbaka in till er som ett ögonblick? frågade hon. Och innan mrs. Harrington hade hunnit giva sin tillåtelse, var hon gången. Hon skyndade in i det mörka rummet så fort, att modet ej hann svika henne och gick fram till det vita läget.

— Mr. Harrington, sade hon med klar röst. Det är ledsamt, att ni är trötta, men jag måste bedja er höra på mig ett ögonblick. Ni vet ju, efter hur, ett det är er mors avsikt att gifta mig med er för att jag skall bli en slaga intresserad sköterska? Är det mer er vilja det sker? Därför, att jag skall inte göra det, om ni inte själva verkligen vill det.

De tunga vita ögonlocken lyfte sig åter till hälften.

— Jag har ingenting emot det, sade Allan Harrington modigt. Jag antager, att ni är tillbakadragen och i tillit, annars skulle de Guenther inte ha skickat er. Det skall ge min mor litet lugn, och mig gör det det samma.

Han slöt ögonen och lät ämnat falla.

— Nå i så fall är allt som sig bör, sade Phyllis glatt, och gjorde en rörelse som för att gå.

Men ögonblicket därpå drogs hon av en ögonblicklig plötslig impuls å nytt till honom.

— Fast det vill jag bara säga er, tillade hon, att kommer ni en gång i mina tillbakadragna pålitliga klor, får ni det kanske rysligt! Ni är så bortskämd.

Därmed skyndade hon ut ur rummet, innan han kunde ha hunnit låsa med sitt svar, men tydligen brydde han sig inte alls om att svara. Han låg oberörd och örlöst som förut.

Då Phyllis med tillbakahållen andardrätt stannade på tröskeln, fick hon klart för sig att hon på något sätt hade sett hans ögon. De hade på sätt och vis en viss likhet med varghundens, samma trånsliga uttryck och ljusbruna färg.

Av någon anledning fann hon, att Allan Harringtons absoluta likgiltighet kom saken att synas henne betydligt lättare. Och då mrs. Harrington vid skedet tryckte en ring med en stor diamant i hennes hand, så i stället för att känna vederflykt för den nytt hon av att känna den på sitt finger och se den blintra i ljuset. Hon tackade mrs. Harrington uppriktigt. Med den kom hon att känna sig mera än någonsin förtärd med sin svärmor.

Helt tystlåten gick hon hem tillsammans med mrs. de Guenther. Först vid trappan till det de Guentheriska huset gjorde hon en tankspridd anmärkning.

— Han måtte ha varit förtjusande, sade hon, när han levde.

(Forts.)

Ett förslag, som gör äktenskapet obekvämligt, har introducerats i den turkiska nationalförsamlingen. Man tyfida 25 år måste gifta sig utom i några undantagsfall, såsom om de äro studenter, till de grader, eller bevisas vara obotligt sjuka. Om de icke åtgärdas detta dekret komma de att straffas. Den stora dödlighetsiffran på grund av krig m. m. har alarmerat myndigheterna och för att förhindra folkförmågens minskning har denna åtgärd vidtagits.

Svenska Handelsbanken avskriver 95 miljoner kronor.

Den svenska besikningen i Washington har, med tanke på att kanske icke så få svenskaner äro mer eller mindre intresserade av de åtgärder, som nyligen vidtagits med hänsyn till Svenska Handelsbanken i Stockholm, tillägnat Sv. Kuriren en promemoria om dessa åtgärder och deras innebörd. I denna heter det:

Under innevarande november månad har Svenska Handelsbanken i Stockholm avskrivit kr. 90,000,000 å såsom mindre säkra ansedda engagement. Härtill har åtgärd närmast nog hela den

till kr. 100,000,000 uppgående reservfonden. Det till 80,000,000 kronor uppgående aktiekapitalet är orubbat. Man har ansett denna åtgärd lämplig för att möta det kommande bokslutet med fullt solida och goda värden. Bankens likvida tillgångar hava samtidigt ökat genom utsläppande av förlagsbevis till ett belopp av 40,000,000 kr. löpande med 7 procent ränta. Dessa förlagsbevis hava tecknats av aktieägarna och få belånas till parti i vilket bankinstitut som helst i Sverige ävensom hos riksbanken, vilket senare medgivande utgör ett bevis för det förtroende, man i alla kretsar hyser till Handelsbankens i övrigt goda ställning, dess ledning, och dess vidsträckt och inkomstbringande verksamhet.

Det torde väl icke dröja allt för länge, innan banken med sin rådande förbättrade konjunktur åter har byggt upp sina reserver till dess gamla omfång. Något minskat förtroende från allmänhetens sida har icke förkommit med anledning av denna operation, utan har man tagit denna avskrivning såsom en naturlig följd av de gånga krigsårens starka störningar i affärsvärlden.

Under det nu gångna året föddes i Frankrike 70,000 barn mindre än året förut. Franska folket är således ett utdöende folk.

Claud Carnot, en neger, som avtjänat sex år i fängelset i Moundsville, W. Va., fick sig benädningsbrev till sånt häromdagen—han var inne för livstiden—men han ville inte ha benädnung, förrän efter tacksägelse. Han, förklarade han, emedan han ville vara med om kulombalansen, som brukade gå av stapeln inom inrättningen den dagen.

NIGHT COUGH

CHESTS torn and made sore by an incessant night cough, are comforted and strengthened by Peps. When placed in the mouth, Peps dissolve away into powerful healing and germicidal vapours that are breathed straight to the lungs. Harmful germs in the throat are immediately destroyed, soreness and inflammation in the bronchial tubes is soon ed away, obstructions are softened and get rid of. In Peps you have the benefits of purest treatment at home. Take it for a cough, cold or a bil. for grippe, sore throat, influenza and bronchitis.

All drug-stores and stores sell Peps at 50c. 10c per bottle. Send 10c stamp for Trial Size, 50c for 10c Peps in 10c bottles.

PEPS

Ett fartyg lastat med spritvaror överörades f. v. av några pirater utanför Seattle.

Ljus över landet!

"KUNSKAP ÄR MAK!"

Ett mästerverk!

"Ej bättre börd på väg man bär än kunskap mycken!"

VÄGEN TILL HÄLSANS RIKEDOM

"Hälsan är den skönaste, bästa och mest eftersträfvansvärda gåva naturen kan giva en människa."

Hälsan är livets allra högsta goda

Ett liberalt anbud till alla läsare av SVENSKA CANADA TIDNINGEN

En sund själ i en sund kropp

GÄNDE ut från den riktiga synpunkten att hälsan är livets högsta goda har Svenska Canada Tidningen tagit ett enastående tillfälle i akt att för en billig penning skaffa sina läsare en av de förmåsta böcker i hälsövärd, som står att få.

Sägda bok är författad av Medicine Doktor J. H. Kellogg samt utgiven på det välkända svensk-amerikanska förlaget Engberg-Holmberg Publishing Co. i Chicago. Ett stort lager av denna bok har inköpts av oss i akt och mening att därmed betjäna våra läsare utan den minsta pekuniära vinning.

Genomläs noga vår korta redogörelse, för vad denna bok, vars namn är "Handbok för hemmet", och som innehåller råd angående hälsövärd, föda och diet.

Lägg och märk till de liberala anbuden. Ingen familjefader med ansvarskänsla vill underlåta att sörja för sin egen och de sinas hälsa.

HANDBOK FÖR HEMMET i svensk upplaga

VAD INNEHÅLLER SAGDA BOK?

I nio kapitel skildrar denna bok hälsövärd i allmänhet, föda och diet, vanliga sjukdomars behandling, olycksföreläggelser, kyskhet, badning, recepter för matlagning, förvaring av frukt samt en del praktiska recept.

Desutom finnas fem färgglada planscher. Den första visar, hur genom oförnuftiga anordningar folk förgiftas genom skadliga gaser; den andra hur kloakledningen bör anläggas; den tredje hur trinkeren förekomma i flask; den fjärde hur smädjur finnas i orent vatten samt den femte, hur en binnickemask ser ut.

Hurudant är vårt anbud?

För varje prenumerant, som insänder avgiften för ett eller två jämte avgiften för en väls eller ett, eller avgiften för två år, eller \$4, sända vi denna bok GRATIS och frankofritt. Ett i sanning liberalt anbud, då man be-

tänker att denna bok i bokhandeln kostar \$1.25 samt är snyggt inbunden i en grön klädd pärm med bokens titel i prydliga guldbokstäver.

Fyll nedanstående kupong:

SVENSKA CANADA TIDNINGEN, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Närsluter härmed \$..... i Post Money Order, check,

kontant för att betala års prenumeration för mig själv.

Därjämte närsluter \$2 för att betala prenumeration för.....

Var god därjämte sända mig GRATIS och FRANKO eder utlovade bok "HANDBOK FÖR HEMMET".

Högaktningsfullt,

Namn

Address

Handla rasht, innan det blir för sent!